

Sygn. akt II AKa 252/21

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 lutego 2023 roku

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Katarzyna Capałowska

Sędziowie: SA Anna Zdziarska

SO (del.) Anna Gąsior – Majchrowska (spr.)

Protokolant: stażysta Klaudia Kulbicka

przy udziale Prokuratora Marka Deczkowskiego

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2023 roku

sprawy:

1. *Ż. S., córki M. i M. z domu T., urodzonej w dniu (...) w R.*

oskarżonej o czyn z art. 286§1 k.k. w zb. z art. 270§1 k.k. w zw. z art. 294§1 k.k. w zw. z art. 11§2 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

2. *E. G. z domu T., córki J. i A. z domu K., urodzonej w dniu (...) w W.*

oskarżonej o czyn z art. 231§3 k.k. w zw. z §1 k.k. w zw. z art. 12§1 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez prokuratora, pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego i obrońcę oskarżonej Ż. S.

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 25 marca 2021 roku sygn. XII K 19/20

I. *zmienia wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonej Ż. S. w ten sposób, że:*

1. *uzupełnia opis czynu zarzucanego oskarżonej, a przypisanego w punkcie 1 i po słowach „niekorzystnego rozporządzenia” przyjmuje wyrażenie „mieniem”, zaś określenie „wielkiej” zastępuje wyrażeniem „znaczej wartości”;*

2. *podwyższa orzeczony w punkcie 1 obowiązek częściowego naprawienia szkody do kwoty 1.114.280,44 (jeden milion sto czternaście tysięcy dwieście osiemdziesiąt złotych czterdzieści cztery grosze);*

3. *na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonej środek karny w postaci zakazu zajmowania stanowisk związanych z odpowiedzialnością materialną na okres 3 (trzech) lat;*

II. *utrzymuje w mocy wyrok w pozostałej zaskarżonej części w stosunku do oskarżonej Ż. S.;*

III. *utrzymuje w mocy wyrok w stosunku do oskarżonej E. G.;*

IV. *zwalnia oskarżoną Ż. S. od kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, zaś wydatkami obciąża Skarb Państwa.*

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE		
Formularz UK 2	Sygnatura akt	II AKa 252/21
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	3	
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA		

1.1. **Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji**

Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 marca 2021 roku w sprawie XII K 19/20.

1.2. **Podmiot wnoszący apelację**

oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego

oskarżyciel posiłkowy

oskarżyciel prywatny

obrońca

oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego

inny

1.3. **Granice zaskarżenia**

1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.1.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	

1.4. Wnioski

#	uchylenie	#	zmiana
---	-----------	---	--------

2. *Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy*

1.5. Ustalenie faktów

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	-----	-----	-----	-----
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.	-----	-----	-----	-----

1.6. **Ocena dowodów**

1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów		
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu
-----	-----	-----

1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)		
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu
-----	-----	-----

3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków		
Lp.	Zarzut	
3.1.	<p>Podniesione w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w stosunku do oskarżonej Ż. S. w zakresie punktu 1 wyroku zarzuty:</p> <p>I. obraży przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 361 § 2 k.c. poprzez nałożenie na oskarżoną obowiązku naprawienia szkody jedynie w części, tj. w kwocie</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

500.000 złotych, podczas gdy prawidłowe zastosowanie przepisów prawa cywilnego, do których odsyła art. 46 § 1 k.k. i reguły pełnej kompensacji szkody wynikającej z art. 361 § 2 k.c. oznacza, że Sąd nie dysponuje w tym zakresie żadną uznaniowością ani swobodą, lecz winien obowiązkowo orzec o obowiązku naprawienia całej szkody, którą Sąd I instancji ustalił, tj. w kwocie 1.143.280,48 zł, ze względu na to, że nie istniały żadne okoliczności uzasadniające miarkowanie wysokości odszkodowania należnego pokrzywdzonemu ani też szkoda nie została przed wydaniem zaskarżonego wyroku naprawiona w jakiegokolwiek części;

II. obraży przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 359 § 1 i 2 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie tych przepisów przejawiające się w nieuwzględnieniu w zakresie obowiązku naprawienia szkody odsetek za opóźnienie od zasądzonej kwoty, podczas gdy przepis art. 46 § 1 k.k. przy orzekaniu o obowiązku naprawienia szkody nakazuje stosowanie przepisów prawa cywilnego, w tym przepisów dotyczących odsetek za opóźnienie, zaś w okolicznościach sprawy uzasadnione jest nałożenie na oskarżoną obowiązku ich zapłaty od dni następujących po dniach szczególnych zachowań, ze względu na to, że oskarżona, umyślnie przywłaszczając cudze mienie, świadoma była obowiązku jego zwrotu;

III. rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonej Ż. S. kary 1 roku pozbawienia wolności, wynikającą z niedostatecznego uwzględnienia przy jej orzekaniu

	<p>szeregu stwierdzonych okoliczności obciążających, mających wpływ na jej wymiar, a zwłaszcza wysokiego stopnia społecznej szkodliwości, wyrażającego się w okolicznościach popełnionego czynu, częstotliwości, rodzaju i wagi dokonanych naruszeń, rodzaju i charakteru naruszonego dobra prawnego, jakim jest narażenie finansów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako organu dysponującego środkami publicznymi m. in. Funduszem Ubezpieczeń Społecznych na niekorzystne rozporządzenie mieniem wielkiej wartości, jak również celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, które to okoliczności przemawiają za wymierzeniem oskarżonej surowszej kary;</p> <p>IV. niesłuszne niezastosowanie przez Sąd I instancji środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowisk związanych z wypłatą środków pieniężnych (art. 41 § 1 k.k.), podczas gdy oskarżona po raz wtóry popełniła podobne przestępstwo, działając w zamiarze bezpośrednim, a społeczna szkodliwość czynu, ze względu na jego powtarzalność oraz rozmiar wyrządzonej szkody, jest wysoka, co przesądza o tym, iż względy indywidualno – prewencyjne zdecydowanie przemawiają za jego zastosowaniem.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. I i II. Zarzuty skarżącego dotyczące środka kompensacyjnego</p>		

w postaci obowiązku naprawienia szkody częściowo okazały się zasadne. Należy zauważyć, że nowelizacja art. 46 k.k. jednoznacznie przesądziła o cywilnoprawnym charakterze tej instytucji, skoro stanowi on, że orzekając o obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynieniu stosuje się przepisy prawa cywilnego. Tym samym obecnie ma on charakter wyłącznie kompensacyjny. W konsekwencji złożenie przez pokrzywdzonego wniosku o naprawienie szkody zobowiązuje sąd do wydania orzeczenia w tym przedmiocie. Sąd nie może zatem odmówić nałożenia obowiązku naprawienia szkody gdy udowodniono zarówno winę jak i konkretną szkodę, a pokrzywdzony złożył wniosek o takie orzeczenie, może również orzec w tym przedmiocie działając z urzędu. Co istotne przewidziana w art. 46 § 1 k.k. możliwość orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w całości albo w części jest warunkowana wyłącznie tym, czy została ona już wcześniej naprawiona (w całości lub w części), a także tym czy dostępne dowody pozwalają na ustalenie pełnej lub tylko częściowej jej wysokości. Ponadto zarówno obecna regulacja art. 46 k.k. jak i obowiązująca przed 1 lipca 2015 r. nie dawała w ocenie Sądu Apelacyjnego możliwości uwzględnienia sytuacji materialnej osoby uznanej za winną i zobowiązanej do naprawienia szkody na podstawie art. 46 § 1 k.k. A zatem, odszkodowanie z tego tytułu może być miarkowane wyłącznie w określonych odpowiednimi przepisami Kodeksu cywilnego przypadkach. Przy czym, o tym stanowi art. 362 k.c., zgodnie z treścią którego jeżeli poszkodowany przyczynił się

do powstania lub zwiększenia szkody, obowiązek jej naprawienia ulega odpowiedniemu zmniejszeniu stosownie do okoliczności, a zwłaszcza do stopnia winy obu stron. Z taką sytuacją nie mieliśmy zaś do czynienia w analizowanym przypadku. Nadto, podstawę do miarkowania wysokości odszkodowania z art. 46 § 1 k.k. daje także regulacja art. 440 k.c., w świetle której w stosunkach między osobami fizycznymi zakres obowiązku naprawienia szkody może być stosownie do okoliczności ograniczony, jeżeli ze względu na stan majątkowy poszkodowanego lub osoby odpowiedzialnej za szkodę wymagają takiego ograniczenia zasady współżycia społecznego. I tu również w żaden sposób nie można uznać, by wynikający z art. 440 k.c. warunek został spełniony. Zasady współżycia społecznego, do których odwołuje się przepis art. 440 k.c., nakazują respektowanie zasady "czystych rąk", według której kto sam naruszył zasady współżycia społecznego nie może powoływać się na nie i żądać na ich podstawie odmowy, czy też ograniczenia udzielenia ochrony sądowej podmiotowi, któremu przysługują określone przepisami prawa roszczenia.

Zważywszy na powyższe, niezbędna okazała się korekta Sądu Apelacyjnego, która jednak z uwagi na podniesione zarzuty została ograniczona do podwyższenia kwoty orzeczonego częściowego naprawienia szkody do kwoty 1.114.280,44 złotych. O ile bowiem słusznie apelujący zwrócił uwagę na konieczność orzeczenia obowiązku naprawienia szkody w całości, przy czym skarżący określił obowiązek ten na kwotę 1.143.280,44 złotych, to jednak z

opisu czynu opisanego w punkcie I aktu oskarżenia, a przypisanego następnie oskarżonej w punkcie 1 wyroku wynikało, że kwota niekorzystnego rozporządzenia mieniem przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych została ustalona na poziomie 1.114.280,44 złotych.

W tym miejscu, zważyć należy, iż skarżący postulował jednocześnie o sprostowanie – na podstawie art. 105 § 2 zd. 2 k.p.k. – przez Sąd II instancji, jak to określił „oczywistej omyłki rachunkowej” w punkcie I zaskarżonego wyroku zawartej w opisie czynu poprzez zmianę kwoty niekorzystnego rozporządzenia mieniem pokrzywdzonego, do którego doprowadziła oskarżona Ż. S., na sumę 1.143.280,48 zł podnosząc, że suma kwot wyliczonych przez Sąd I instancji w punktach od 1 do 45 składa się na taką właśnie kwotę, zaś kwota 1.114.280,44 złotych stanowi oczywistą omyłkę rachunkową. Tymczasem skarżący widocznie nie dostrzegł, że na podstawie art. 105 k.p.k. sprostowana może być omyłka, która – z jednej strony – jest omyłką oczywistą, a z drugiej strony ma charakter pisarski, rachunkowy lub w obliczaniu terminu. Omyłka jest oczywista, kiedy ma charakter "techniczno-pisarski", jest widoczna "na pierwszy rzut oka", jej popełnienie nie budzi żadnych wątpliwości, jest efektem pośpiechu lub nieuwagi, a dla jej dostrzeżenia wystarczy zapoznanie się z dokumentem, którego dotyczy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22.08.1970 r., III KZ 76/70, OSNKW 1970, Nr 11, poz. 149; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 31.10.2008 r., II KK 64/08, OSNKW 2008, Nr 12, poz. 103). Sąd Najwyższy wielokrotnie trafnie wskazywał,

że w trybie prostowania omyłki pisarskiej nie mogą być naprawiane wady merytoryczne orzeczenia, czy też błędne rozstrzygnięcia. Takie uchybienia mogą być naprawiane tylko poprzez wniesienie środka odwoławczego (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25.03.1975 r., IV KR 15/75, OSNKW 1975, Nr 7, poz. 91; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 27.02.2008 r., IV KO 21/08, OSNwSK 2008, Nr 1, poz. 479). Omyłka, nawet gdy jest oczywista, ale nie ma charakteru omyłki pisarskiej lub rachunkowej, absolutnie nie może być naprawiona w trybie sprostowania, np. wymierzenie kary poniżej dolnej granicy danego rodzaju kary. Co więcej, w wypadku jakichkolwiek wątpliwości co do źródeł powstałych rozbieżności, a zatem wątpliwości co do charakteru omyłki, przyjąć należy – z przyczyn gwarancyjnych – że nie nosi ona cech, o których mowa w art. 105 § 1 k.p.k. (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 28.03.2012 r., I KZP 24/11, Legalis).

Przenosząc powyższe na grunt analizowanej sprawy nie można uznać, że istnieje możliwość dokonania zmiany kwoty wskazanej w opisie czynu przypisanego oskarżonej – jakkolwiek wynikającą z sumowania poszczególnych kwot wskazanych jako wypłacone przez oskarżoną w okresie objętym zarzutem – na kwotę wyższą w wysokości 1.143.280,44 złotych w drodze sprostowania. W konsekwencji zaś opierając się na wniesionej na niekorzyść oskarżonej Ż. S. apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego dokonując zmiany kwoty obowiązku naprawienia szkody możliwe było jej

podwyższenie wyłącznie do kwoty 1.114.280,44 złotych.

Odnosząc się natomiast do kwestii zaniechania zasądzenia odsetek za opóźnienie w zakresie obowiązku naprawienia szkody to zarzut nie jest zasadny. W pierwszym rzędzie zważyć należy, że szkoda podlegająca naprawieniu w wyniku orzeczenia tego środka obejmuje zarówno *damnum emergens* (szkoda rzeczywista), jak i *lucrum cessans* (utracone korzyści). Wobec charakteru prawnego obowiązku naprawienia szkody i stosowania przepisów prawa cywilnego do jego orzekania, nieaktualne wydają się poglądy kwestionujące możliwość uwzględnienia przy ustalaniu wysokości odszkodowania także odsetek (por. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 04.02.2002 r., II KKN 385/01, LEX nr 53028; por. również wyrok Sądu Najwyższego z dnia 03.09.2009 r., V KK 149/09, Prok. i Pr.-wkł. 2010/9, poz. 10; wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 03.03.2011 r., II AKa 42/11, LEX nr 846484). Norma prawna zawarta w przepisie art. 359 § 1 i 2 k.c. dotyczy odsetek a zarazem wskazuje, kiedy są one należne od sumy pieniężnej i wymienia sytuacje, w których odsetki są należne. Wynikać to musi z czynności prawnej, bądź ustawy, z orzeczenia sądu lub z decyzji innego właściwego organu. W aspekcie powyższego, o ile obecnie instytucja z art. 46 § 1 k.k. ma charakter kompensacyjny, to jednak nie wynika z tego automatycznie, że sąd orzekając obowiązek naprawienia szkody zobligowany jest do zasądzenia odsetek od dnia jej wyrządzenia. W dalszym ciągu, co wynika z przepisów prawa cywilnego, okoliczność ta powinna zostać

oceniona w realiach konkretnej sprawy. W tym kontekście nie doszło zatem do obrazu przepisów prawa materialnego, tj. art. 46 § 1 k.k. w zw. z art. 359 § 1 i 2 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie tych przepisów poprzez nieuwzględnienie w zakresie obowiązku naprawienia szkody odsetek za opóźnienie od zasądzonej kwoty, gdyż wbrew argumentom skarżącego art. 46 § 1 k.k. nie zawiera bezwzględnego nakazu orzekania odsetek za opóźnienie i stąd też poza podwyższeniem kwoty orzeczonej tytułem obowiązku naprawienia szkody w realiach przedmiotowej sprawy nie doszło do zasądzenia wnioskowanych odsetek w ramach karnoprawnego obowiązku naprawienia szkody.

Ad. III. Niezasadny okazał się natomiast zarzut pełnomocnika rażącej niewspółmierności kary orzeczonej wobec oskarżonej Ż. S. za przypisane jej przestępstwo. Wielokrotnie judykaty tak Sądu Najwyższego, jak i Sądów powszechnych wyrażały jednolity pogląd, że dla uwzględnienia takiego zarzutu niezbędnym jest wykazanie, że kara wymierzona jest nie tylko niewspółmierna, ale rażąco niewspółmierna. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza zaś znaczną dysproporcję między karą wymierzoną, a karą sprawiedliwą, zasłużoną. Przesłanka rażącej niewspółmierności kary jest spełniona tylko wtedy, gdy na podstawie wskazanych okoliczności sprawy, które powinny mieć decydujące znaczenie dla wymiaru kary, można przyjąć, że zachodzi wyraźna różnica między karą wymierzoną, a karą, która powinna zostać wymierzona w wyniku prawidłowego zastosowania

dyrektyw wymiaru kary przewidzianych w art. 53 KK oraz zasad ukształtowanych przez orzecznictwo (por. wyroki Sądu Najwyższego: z dnia 01.12.1994 r., III KRN 120/94, OSP 1995, Nr 6, poz. 138; z dnia 14.11.1973 r. III KR 254/73, OSNPG 1974, nr 3-4, poz. 51; z dnia 02.02.1995 r. II RN 198/94, OSNPK 1995, Nr 6, poz. 18). Uznanie zatem kary orzeczonej wobec oskarżonej przez skarżącego za łagodną – nie jest wystarczające dla uwzględnienia zarzutu apelującego, jeśli nie wykaże on owej rażącej niewspółmierności. Skarżący akcentował, że Sąd I instancji niedostatecznie uwzględnił przy orzekaniu kary szereg stwierdzonych okoliczności obciążających, mających wpływ na jej wymiar, a zwłaszcza wysokiego stopnia społecznej szkodliwości, wyrażającego się w okolicznościach popełnionego czynu, częstotliwości, rodzaju i wagi dokonanych naruszeń, rodzaju i charakteru naruszonego dobra prawnego, jakim jest narażenie finansów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych jako organu dysponującego środkami publicznymi m. in. Funduszem Ubezpieczeń Społecznych na niekorzystne rozporządzenie mieniem wielkiej wartości, jak również celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy, a także potrzeb w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie skarżącego skoro tego nie uczynił w opisany sposób, a więc nie przydał tym okolicznościom stosownej wagi, to nie respektował art. 53 § 2 k.k. Skarżący nie sformułował przy tym jaka w jego ocenie kara byłaby sprawiedliwą. Odnosząc się do tej części apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego stwierdzić

należy, że art. 53 § 1 k.k. pozostawia wymiar kary sędziowskiemu uznaniu nakazując, aby mieściła się ona w granicach przewidzianych przez ustawę. W ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczonej wobec Ż. S. kara 1 roku pozbawienia wolności czyni zadość uregulowaniu zawartemu w treści art. 53 k.k. i odpowiada w pełni dyrektywom określonym w tym przepisie. Sąd orzekający przy wymiarze kary przede wszystkim uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonej, wysokość wyrządzonej tym czynem szkody, a także przemyślany przez oskarżoną modus operandi czynu, co ma wpływ na ocenę stopnia winy sprawcy. Orzekając o wymiarze kary Sąd I instancji nie stracił z pola widzenia również faktu, że w przeszłości oskarżona była karana za przestępstwo tego samego rodzaju. Istotnie uzasadniając wymiar kary Sąd w sposób zbyt ogólnikowy odniósł się do kwestii celów zapobiegawczych i wychowawczych, które kara ma osiągnąć w stosunku do sprawcy – niemniej stwierdzić należy, że pomimo iż orzeczonej karze w wymiarze 1 roku mieści się w dolnym progu zagrożenia ustawowego i akcentowanych przez Sąd I instancji również występujących okoliczności łagodzących – nie można jej uznać za rażąco łagodną. Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd Apelacyjny zaaprobował wysokość wymierzonej oskarżonej kary pozbawienia wolności. Wbrew twierdzeniom apelanta spełnia ona bowiem tak dyrektywy szczególne, jak i ogólne, które zgodnie z treścią art. 53 k.k. mają wpływ na wymiar kary.

Ad. IV. Zarzut skarżącego dotyczący zaniechania orzeczenia wobec

<p>oskarżonej Ż. S. środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowisk związanych z wypłatą środków pieniężnych (art. 41 § 1 k.k.) okazał się również zasadny. Rację ma bowiem skarżący, iż oskarżona po raz wtóry popełniła podobne przestępstwo przeciwko mieniu i to mieniu wielkiej wartości, działając w zamiarze bezpośrednim, a społeczna szkodliwość czynu, ze względu na jej działanie w sposób przemyślany i zaplanowany, powtarzalność oraz rozmiar wyrządzonej szkody, jest wysoka, co przesądza o tym, iż względy indywidualno – prewencyjne zdecydowanie przemawiają za zastosowaniem środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowisk związanych z odpowiedzialnością materialną na okres 3 lat.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie w miejsce kary 1 roku pozbawienia wolności kary surowszej, orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w całości, tj. poprzez zasądzenie dalszych 643.280,48 zł, tj. do łącznej kwoty 1.143.280,48 zł oraz zasądzenie odsetek za opóźnienie, a także orzeczenie środka karnego w postaci zakazu zajmowania stanowisk związanych z wypłatą świadczeń pieniężnych zgodnie z art. 41 § 1 k.k.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek częściowo zasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>		

<p>3.2.</p>	<p>Podniesione w apelacji pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego w stosunku do oskarżonej E. G. w zakresie punktu 2 wyroku zarzuty:</p> <p>I. obrazy przepisów postępowania tj. art. 410 k.p.k. mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia polegającej na pominięciu przy wyrokowaniu istotnych, ustalonych faktów i przywołanych dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności procedur dotyczących aprobaty wypłaty nadpłat znajdujących się w aktach sprawy:</p> <p>a. postępowanie w celu likwidacji nadpłaty – załącznik do pisma okólnego Nr 16 Dyrektora Departamentu Realizacji Dochodów z dnia 14 sierpnia 2013 roku,</p> <p>b. procedura do procesu 3.1 obsługa salda konta płatnika – prawidłowe rozliczenie konta płatnika składek, wprowadzona zarządzeniem nr 28 Prezesa Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31.03.2017 r. obowiązująca od dnia 01.04.2017 r.,</p> <p>c. Instrukcja obsługi salda konta płatnika składek na podstawie rozliczenia z SEKiF – załącznik Nr 3 do Procedury do Procesu 3.1 Obsługa salda konta, Rozdział 7. Tworzenie not, pkt 7.1.2 aprobata not zwrotu w aplikacji NT, Rozdział 7. Tworzenie not, pkt 7.2.2 aprobata not w aplikacji (...),</p> <p>d. Instrukcja Kancelaryjna Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, załącznik nr 1 do zarządzenia nr 10 Prezesa ZUS z dnia 10.02.2017 r., rozdział 10, Akceptacja i podpisywanie pism,</p> <p>które normują zasady postępowania osoby zajmującej się aprobatą</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>
-------------	---	---

not zwrotu (zwanej dalej „osobą aprobowaną”) oraz jej obowiązki w zakresie weryfikacji not zwrotu, w tym konieczność sprawdzenia statusu płatnika – wnioskodawcy, sprawdzenia wniosku płatnika składek pod względem formalnym i merytorycznym, czy analizę salda konta płatnika i w konsekwencji powyższego błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w postaci nieprawdziwego stwierdzenia, że brak jest czytelnej procedury oraz konkretnych aktów prawnych, która normowałaby obowiązki osób aprobowanych zajmujących się notami zwrotu, podczas gdy procedury takie w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych obowiązywały i nadal obowiązują i zostały złożone do akt niniejszego postępowania, a w konsekwencji nieprawidłowe uznanie, iż oskarżona E. G. nie miała szczegółowo określonych obowiązków w zakresie aprobaty, oraz że jej zachowania nie wykraczały poza ramy ogólnych reguł i zasad postępowania, a co za tym idzie, błędne ustalenie, iż oskarżona E. G. nie popełniła zarzucanego jej czynu,

II. obraży przepisów postępowania tj. art. 410 k.p.k. mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez nieustalenie faktu istotnego z punktu widzenia odpowiedzialności oskarżonej za zarzucany jej czyn, pomimo dania wiary zeznaniom świadków w tym zakresie, w postaci ustalenia obowiązków pracowników ZUS, w tym oskarżonej, w zakresie nieudostępnienia haseł innym pracownikom i w konsekwencji powyższego błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w postaci niestwierdzenia istnienia

obowiązku w postaci zakazu udostępniania loginu i haseł dostępu i całkowitego pominięcia kwestii udostępniania przez E. G. Ż. S. możliwości samodzielnego zaaprobowania spraw, co należało uznać za rażące niedochowanie reguł ostrożności oraz obowiązków służbowych ujętych we właściwych procedurach w tym zakresie, co stanowiło niedopełnienie obowiązków oraz działanie na szkodę interesu publicznego w postaci umożliwienia popełnienia przestępstwa Ż. S.;

III. obrazy przepisów postępowania tj. art. 410 k.p.k. mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia polegającej na pominięciu przy wyrokowaniu istotnych, ustalonych faktów i przywołanych dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności pominięcie wniosków wynikających z zeznań świadka B. T. i wyjaśnień oskarżonej Ż. S., w zakresie, w jakim w procesie wskazano, iż E. G. pozwalała oskarżonej samodzielnie aprobować sporządzane noty, oraz dokumentów wskazujących na obowiązki oskarżonej w tym zakresie i w konsekwencji powyższego błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w postaci niestwierdzenia istnienia zakazu udostępniania loginu i haseł dostępu i całkowitego pominięcia kwestii udostępniania Ż. S. możliwości samodzielnego zaaprobowania spraw, co należało uznać za niedochowanie reguł ostrożności oraz niedopełnienie obowiązków służbowych w tym zakresie oraz działanie na szkodę interesu publicznego w postaci umożliwienia popełnienia przestępstwa Ż. S.;

IV. obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia poprzez danie wiary wyjaśnieniom oskarżonej E. G. w zakresie faktu, iż do aprobaty wniosków uprawnione były nawet osoby zajmujące się korespondencją i że takie osoby nie wiedziały, co aprobuje, co stoi w sprzeczności z zasadami logicznego myślenia i doświadczenia życiowego, a także przeprowadzonymi dowodami z dokumentów i zgromadzonym materiałem dowodowym i w konsekwencji powyższego błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w postaci ustalenia, iż prawidłową praktyką, opartą o należyłą staranność pracowników organu rentowego, jest dokonywanie aprobat not przez pracowników do tego nieuprawnionych i w konsekwencji przyjęcie, iż oskarżona w swoim zachowaniu dochowywała należytej staranności wymaganej od funkcjonariusza publicznego i nie naruszyła swoim postępowaniem norm z art. 231 k.k.;

V. obrazy przepisów postępowania tj. art. 410 k.p.k. mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia polegającej na pominięciu przy wyrokowaniu istotnych, ustalonych faktów i przywołanych dowodów mających znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, w szczególności wniosków wynikających z zeznań świadków w zakresie roli osoby aprobującej w systemie zwrotu nadpłat przez Zakład, obowiązków osób upoważnionych do akceptacji wniosków dotyczących zwrotu nadpłat, w szczególności zapoznania się z aktami sprawy, w tym z danymi znajdującymi się zarówno w systemie informatycznym ZUS, jak i w dokumentach, celem

zweryfikowania, czy wskazany numer rachunku bankowego jest prawidłowo przypisany do danego płatnika i w konsekwencji powyższego błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w postaci ustalenia, że oskarżona nie naruszyła żadnych obowiązujących procedur i dochowywała należytej staranności podczas wykonywania swojej pracy, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do odmiennych wniosków i konstatacji, że oskarżona w swoim zachowaniu nie dochowywała należytej staranności wymaganej od funkcjonariusza publicznego i naruszyła swoim postępowaniem normy z art. 231 k.k.;

VI. obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia polegającej na uznaniu zeznań świadka M. K. (1) za sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym i niewiarygodne, podczas gdy znajdują one odzwierciedlenie także w dokumentach zgromadzonych w postępowaniu i w konsekwencji powyższego błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w postaci ustalenia, że oskarżona nie naruszyła żadnych obowiązujących procedur i dochowała należytej staranności podczas wykonywania swojej pracy, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do odmiennych wniosków i do konstatacji, że oskarżona w swoim zachowaniu nie dochowywała należytej staranności wymaganej od funkcjonariusza publicznego i naruszyła swoim postępowaniem normy art. 231 k.k.;

VII. obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia polegającej na przyznaniu większej wagi w ramach oceny dowodów wyjaśnieniom oskarżonych i zeznaniom świadków przy niemal całkowitym pominięciu wniosków wynikających z dowodów z dokumentów, istotnych dla ustalenia większości faktów stanowiących podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie i w konsekwencji powyższego błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w postaci ustalenia, że oskarżona E. G. nie naruszyła żadnych obowiązujących procedur i dochowywała należytej staranności podczas wykonywania swojej pracy, podczas gdy prawidłowa ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do odmiennych wniosków, co natomiast prowadzi do konstatacji, że oskarżona w swoim zachowaniu nie dochowywała należytej staranności wymaganej od funkcjonariusza publicznego i naruszyła swoim postępowaniem normy art. 231 k.k.;

VIII. obrazy przepisów postępowania tj. art. 7 k.p.k. mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia polegającej na ustaleniu, iż oskarżona powinna była dokonywać aprobat w ciągu jednego dnia od wystawienia noty zwrotu przez referenta, podczas gdy z analizy wszystkich zgromadzonych dowodów, szczególnie przedłożonych procedur obowiązujących w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych, wynika, iż taki obowiązek nie istniał i w konsekwencji powyższego błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w postaci braku ustalenia, iż oskarżona E. G.

mogła dysponować większą ilością czasu na analizę aprobowanych spraw i prawidłowo wywiązywać się ze swoich obowiązków w tym zakresie, a w konsekwencji wykryć przestępstwo popełnione przez oskarżoną Ż. S.;

IX. obrazy przepisów postępowania tj. art. 410 k.p.k. mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia polegającej na błędnym ustaleniu, iż liczba spraw przypadających do aprobaty i czas potrzebny na sumienne i zgodne z procedurami ich wykonywanie powodują brak możliwości wykrycia przestępstwa, którego dopuściła się oskarżona Ż. S. i w konsekwencji powyższego błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w postaci nieprawidłowego ustalenia, iż naruszenia oskarżonej wynikały z ograniczonego czasu i presji wykonania jak największej liczby aprobat w krótkim czasie, podczas gdy prawidłowo należało stwierdzić, iż oskarżona E. G. miała do zweryfikowania dziennie prawidłowość rozliczenia kilku kont płatników składek (analiza zajmuje około 30 minut) oraz kilkunastu not sporządzonych dla tych płatników (analiza prawidłowości sporządzonej noty zajmuje około 1 minuty);

X. obrazy przepisów postępowania tj. art. 410 k.p.k. mającej wpływ na treść rozstrzygnięcia polegającej na pominięciu materiału dowodowego świadczącego o tym, że oskarżona E. G. w istocie nie wykonywała swoich obowiązków prawidłowo z uwagi na zbyt duże zaufanie do oskarżonej Ż. S. i aprobowala przygotowane przez nią wnioski bez podejmowania jakichkolwiek czynności wymaganych przez obowiązujące w Zakładzie

Ubezpieczeń Społecznych procedury i w konsekwencji powyższego błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w postaci braku ustalenia, iż działanie opisane wyżej stanowi naruszenie procedur wewnętrznych, zakresu obowiązków oskarżonej E. G., a także zasad wypłat wniosków uregulowanych w ustawie z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej „ustawa systemowa”) oraz w k.p.a., co natomiast prowadzi do konstatacji, że oskarżona w swoim zachowaniu nie dochowywała należytej staranności wymaganej od funkcjonariusza publicznego i naruszyła swoim postępowaniem normy art. 231 k.k.;

XI. błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia w postaci uznania, iż oskarżonej E. G. nie można zarzucić winy nieumyślnej, podczas gdy z całokształtu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wynika, iż rażąco naruszyła ona swój zakres obowiązków, procedury przewidziane w ZUS w zakresie zwrotów płatnikom nadpłat, procedury dotyczące bezpieczeństwa informatycznego oraz przepisy powszechnie obowiązującego prawa, ułatwiając w ten sposób swoim zachowaniem oskarżonej Ż. S. popełnienie przestępstwa oszustwa na niekorzyść Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a przez to nieumyślnie działała na szkodę interesu publicznego.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Ad. I – XI. Kontrola odwoławcza dokonana przez Sąd Apelacyjny nie potwierdziła trafności tych zarzutów. W tej części rozważań należy zauważyć, że tak sformułowane zarzuty nie mogą zostać inaczej ocenione niż jako polemika z ustaleniami Sądu I instancji. Po to by skutecznie zanegować dokonaną ocenę przez Sąd orzekający, czy też zarzucić powstały na skutek tejże oceny błąd w ustaleniach faktycznych nie jest wystarczające przez stronę swego odmiennego stanowiska w sprawie. „Przy ocenie zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych, opartego na wadliwej ocenie dowodów, konieczne jest wykazanie przez skarżącego, jakich konkretnych uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania oraz wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścić się miał sąd. Odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, nie czyni zadość wymaganiom wykazania podstawy zaskarżenia orzeczenia wynikającej z art. 438 pkt 3 k.p.k.” (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 23.06.2003 r., SNO 40/03).

Sąd Okręgowy dokonując podsumowania i oceny dowodów w pisemnym uzasadnieniu orzeczenia omawiał przeprowadzone w sprawie dowody osobowe i nieosobowe. Prawidłowo Sąd meriti odniósł się do wyjaśnień oskarżonej E. G. oraz zeznań świadków M. P., M. L., T. K., M. K. (2), A. G., J. P., B. T., M. K. (3), A. Ł. oceniając, że są to zeznania jasne, logiczne i spójne z pozostałym materiałem dowodowym. Prawidłowo także skonfrontował okoliczności wskazywane przez świadka M. K. (1) odnośnie obciążenia pracą oraz przestrzegania procedur i

konkludował, że jego depozycje są sprzeczne z dowodami osobowymi. O wnikliwej ocenie przez Sąd I instancji zeznań tych świadków świadczy chociażby to, że nie zaakceptował ich bezkrytycznie, ale dał im wiarę argumentując w sposób klarowny podstawy takiego stanu rzeczy. Natomiast za niewiarygodne uznał zeznania świadka M. K. (1), w których tenże jako jedyny twierdził, że w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych wdrożone były takie procedury, które wymagały aprobowania zwrotu tylko na wniosek papierowy (przy czym rzekomo pracownik mógł pracować na skanach, ale musiał przekazać do aprobaty oryginalne dokumenty), a także kwestionował, jakoby obciążenie pracą i konieczność terminowego wykonywania zadań uniemożliwiało rzetelne wykonywanie obowiązków. Powyższa ocena dowodów Sądu I instancji spełnia kryteria wynikające z art. 7 k.p.k. i dlatego brak jest podstaw do jej podważenia. Skarżący nie podjął nawet próby wykazania w jakim zakresie i z jakich przyczyn Sąd I instancji miałby dopuścić się dowolności w ocenie tego dowodu.

Podobnie skonstatować należy próbę skarżącego podważenia oceny dokonanej przez Sąd I instancji wyjaśnień E. G. – apelacja nie przedstawia skutecznych argumentów na poparcie, iż danie wiary oskarżonej co do okoliczności pobieżnej weryfikacji dokumentów spowodowanej natłokiem pracy, kładzenia nacisku na terminowość załatwiania spraw, problemu deficytu pracowników i nadmiaru obowiązków, obdarzenia zaufaniem Ż. S., braku szkoleń dotyczących aprobaty wniosków, było nieuprawnione. W aspekcie

powyższego, trafnie dostrzegł Sąd Okręgowy, że depozycje oskarżonej i świadków, których relacje uznano za wiarygodne i świadka M. K. (1) różnią się między sobą. Nie budzi jednak zastrzeżeń, że ostatecznie Sąd Okręgowy przyznał walor wiarygodności tym prezentowanym przez oskarżoną i świadków M. P., M. L., T. K., M. K. (2), A. G., J. P., B. T., M. K. (3), A. Ł. wykazując w sposób zgodny z zasadą oceny dowodów określoną w art. 7 k.p.k. co było tego przyczyną. „Wśród przepisów zawartych w kodeksie postępowania karnego nie ma takiego, który dopuszczałby różnicowanie poszczególnych dowodów. Ocenę dowodów ustawodawca pozostawia sądowi orzekającemu, który jest zobowiązany dokonywać jej z uwzględnieniem wskazań wiedzy oraz doświadczenia życiowego, jak również z uwzględnieniem całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu sądowego. Wyjaśnienia zaś oskarżonej są w ujęciu prawa karnego procesowego dowodem podlegającym swobodnej ocenie na równi z innymi dowodami (art. 7 k.p.k.)” – vide przykładowo: wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 03.07.2018 r., II AKa 136/18, Legalis). Tak też postąpił Sąd I instancji, a apelacja obrońcy nie wykazała by było inaczej. Reasumując tę część rozważań stanowczo stwierdzić należy, że wbrew temu co twierdzi pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego – brak stwierdzenia zawinienia oskarżonej nie jest oparty wyłącznie o jej wyjaśnienia. Jeszcze raz należy podkreślić, że dokonana przez Sąd Okręgowy ocena zeznań świadków oraz wyjaśnień oskarżonej jest prawidłowa, a zatem ustalenia faktyczne poczynione na podstawie tych dowodów w kontekście

dowodów nieosobowych nie zawierają błędów. Przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i jej braku w przypadku innych, pozostaje pod ochroną przepisu art. 7 k.p.k., jeżeli zostało poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy, rozważeniem okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonej, pozostaje zgodne ze wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego oraz zostało wyczerpująco i logicznie uargumentowane w uzasadnieniu wyroku. Takie warunki w sprawie niniejszej zostały spełnione, a zatem nie doszło do zarzuconej w apelacji obrazy tego przepisu. W konsekwencji Sąd Apelacyjny zgodził się ze stanowiskiem Sądu I instancji w kwestii rozstrzygnięcia, że w sytuacji istniejącej w siedzibie Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat W. – W. w W. (w której była zatrudniona E. G.) działanie oskarżonej było zgodne z panującą w nim praktyką i w żadnej mierze nie odbiegało od przyjętych przez innych kierowników norm postępowania w zakresie aprobaty not. Co więcej, trafnie wskazał Sąd Okręgowy, że przestępcze działanie oskarżonej Ż. S., będące działaniem atypowym, wymykającym się spod zasad i reguł postępowania, które nie były w stanie zapobiec skutkom świadomej działalności przestępczej. Nie nasuwa tym samym zastrzeżeń również odniesienie się przez Sąd Okręgowy do strony podmiotowo – przedmiotowej inkryminowanego oskarżonej czynu (poza drobną omyłką pisarską na karcie 21 uzasadnienia, dotyczącą wskazania jednostki redakcyjnej przepisu art. 231 k.k. – o czym szerzej w punkcie 3.4). W świetle zgromadzonych

w sprawie dowodów nie ma wątpliwości, że działanie oskarżonej E. G. nie wypełniło znamiona czynu penalizowanego w art. 231 § 3 k.p.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k., ani żadnego innego czynu.

Art. 231 § 3 k.k. przewiduje karalność za nieumyślną realizację znamion typu czynu zabronionego opisanego w § 1 cytowanego przepisu, jeśli jej skutkiem jest wyrządzenie istotnej szkody. Przy czym, nieumyślność takiego czynu należy oceniać na płaszczyźnie art. 9 § 2 k.k. Funkcjonariusz publiczny nie ma wówczas zamiaru przekroczenia uprawnień lub niedopełnienia obowiązków ani działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, czyni to jednak albo w wyniku błędu co do zakresu uprawnień lub obowiązków, albo w wyniku nieświadomości, że takie przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków będzie się wiązać z działaniem na szkodę interesu publicznego lub prywatnego. Zdaniem Sądu Najwyższego warunkiem realizacji znamion typu określonego w art. 231 § 3 k.k. jest obiektywnie rozumiana przewidywalność działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 09.11.2010 r., WA 32/10, Legalis).

W realiach niniejszej sprawy, w inkryminowanym okresie oskarżona była zatrudniona na stanowisku kierownika referatu w Wydziale Rozliczeń Kont Płatników Składek w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Inspektorat W. – W.. O ile jednak w jednostce tego rodzaju i rangi winny być wdrożone i przestrzegane ściśle określone procedury, takowe – na co w sposób jasny i klarowny wskazują świadkowie w osobach M.

P., M. L., T. K., M. K. (2), A. G., J. P., B. T., M. K. (3), A. Ł., realnie nie były bezwzględnie respektowane, a wręcz wykształciły się określone zwyczaje (praktyki) w zakresie aprobaty wniosków o zwrot nadpłat istniejących na kontach płatników nieczynnych opierające się na mechanizmach wzajemnego zaufania pracowników, a które były wynikiem zarówno braku stosownych szkoleń dotyczących sposobu aprobaty, jak i liczbą wpływających wniosków połączoną ze szczególną presją kierownictwa ukierunkowaną na osiągnięte wyniki ilościowe (ale też swoistym przyzwoleniem na tego typu praktyki). Zauważyć należy, iż oskarżona E. G. była jedyną osobą, której postawiono zarzut dokonania aprobaty na dokonanie przelewów pieniężnych w przypadku przedłożonych jej przez oskarżoną Ż. S. dokumentów, które okazały się podrobione, ale nie jako jedyna takiej aprobaty dokonała. Potwierdziły dokonanie aprobat not zwrotu T. K. (cztery razy), J. P. (piętnaście razy), M. L. (dwa razy), A. G. (cztery razy), M. K. (2) (jeden raz), przy czym ta ostatnia nie miała do tego w ogóle uprawnień. Podkreślić zatem należy, iż żadna z wyżej wymienionych osób – poza pozbawieniem prawa do premii, nagrody lub upomnieniem ze strony pracodawcy – nie poniosła jakichkolwiek dotkliwych konsekwencji prawnych z tego tytułu. Dostrzeżenie tego faktu nie ma jednak na celu skierowanie przeciwko tym pracownikom zarzutów prokuratorskich, a ma jedynie na celu zaakcentowanie, że faktem okazał się brak przestrzegania procedur oraz brak ich dobrej znajomości wśród pracowników, będący konsekwencją braku cyklicznych, rzetelnych

szkoleń (za takowe nie można wszak uznać tzw. spotkań roboczych jak określiła świadek B. T.). Znamiennym jest, że jasne procedury regulujące obowiązki osób aprobujących not zwrotu Zakład Ubezpieczeń Społecznych wprowadził dopiero po wykryciu przestępczej działalności Ż. S.. Nie ma również racji skarżący lansując tezę, jakoby oskarżona E. G. pozwalała Ż. S. na aprobowaniu zwrotów należności na konto płatnika, a jedynie – jak wskazała – mogło się zdarzyć, że pozwoliła jej na aprobatę przeksięgowania należności z jednego konta na drugie. Powyższe wynika z relacji E. G. i słusznie w tej części zyskało walor wiarygodności (koreluje to zaś z depozycjami świadka B. T.). W istocie rzeczy, wśród pracowników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych ukształtowało się przekonanie, że zarejestrowane w systemie informatycznym wnioski, czy też skany dokumentacji są autentyczne. Okoliczność tą zaś skwapliwie wykorzystwała oskarżona Ż. S., która wprowadzała do systemu sfalszowane dokumenty.

Sumując Sąd Apelacyjny w pełni akceptuje ustalenia Sądu I instancji, że postępowanie oskarżonej E. G. i reguły przez nią stosowane w pracy nie wykraczały poza ramy ogólnych reguł i zasad postępowania (praktyk) przyjętych przez pozostałych pracowników dokonujących aprobaty not księgowych. Uprawnionym jest również stwierdzenie, że zważywszy na sposób działania oskarżonej Ż. S. samo restrykcyjne przestrzeganie procedur nie byłoby wystarczające do uniknięcia skutków jej przemyślanej działalności przestępczej.

<p>Nie było więc podstaw do uznania, iż przedstawiony materiał dowodowy wskazuje na istnienie podstaw do uznania oskarżonej za winną popełnienia przestępstwa nieumyślnego niedopełnienia obowiązków, o którym mowa w art. 231 § 3 k.k. Poczynione przez sąd meriti zasadnicze ustalenia faktyczne odnoszące się do oceny zasadności zarzutu należało uznać za trafne.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie i przekazanie sprawy temu Sądowi do ponownego rozpoznania.</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>		
<p>3.3.</p>	<p>Podniesione w apelacji prokuratora w stosunku do oskarżonej Ż. S. w zakresie dotyczącym orzeczenia o karze oraz środka kompensacyjnym zarzuty:</p> <p>a) rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonej kary 1 roku pozbawienia wolności co w stosunku do stopnia społecznej szkodliwości oraz winy, jak również przy zastosowaniu wadliwych kryteriów wymiaru kary powoduje, że kara ta nie spełni swej funkcji w zakresie prewencji ogólnej i szczególnej i nie zaspokaja społecznego poczucia sprawiedliwości,</p>	<p># zasadny # częściowo zasadny # niezasadny</p>

	<p>b) obrazy prawa materialnego, a to art. 46 § 1 k.k., polegającą na błędnym jego zastosowaniu i orzeczenia obowiązku częściowego naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem, w sytuacji gdy istniały podstawy do orzeczenia obowiązku naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem.</p>	
<p>Zwiążle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. a) Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla konkretnej sytuacji i konkretnego sprawcy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania. Przy czym, jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899).</p> <p>Nie można zgodzić się ze stanowiskiem skarżącego, że Sąd Okręgowy w przypadku oskarżonej przeszacował okoliczności łagodzące, a nie dostrzegł</p>		

dostatecznie okoliczności obciążających. Tym samym nie zyskał akceptacji zarzut prokuratora, że w okolicznościach tej konkretnej sprawy przesłanki podmiotowe i przedmiotowe przestępstwa, dyrektywy sądowego wymiaru kary, czy też znaczna szkodliwość społeczna czynu, przemawiały za wymierzeniem oskarżonej Ż. S. surowszej kary. Także nie sposób zgodzić się z twierdzeniem skarżącego prokuratora, że kara w wymiarze przez niego postulowanym zapewniłaby odpowiednie oddziaływanie w zakresie prewencji ogólnej bowiem społecznemu poczuciu sprawiedliwości czyni zadość kara adekwatna w stosunku do ciężaru popełnionego czynu, a nie nadmiernie surowa, bowiem może to wywoływać niepożądane wrażenie niesprawiedliwości orzeczenia.

W świetle podniesionych wyżej okoliczności Sąd Okręgowy słusznie zdecydował się wymierzyć oskarżonej Ż. S. izolacyjną karę pozbawienia wolności w rozmiarze 1 roku wzmocnioną dodatkowo ze względów wychowawczych i prewencyjnych karą grzywny w liczbie 100 stawek dziennych każda stawka po 10 złotych. Taka sankcja – w swym całokształcie – uwzględnia wszystkie dyrektywy wymiaru kary wskazane w art. 53 k.k. Jest więc karą adekwatną i sprawiedliwą, czyli karą, która bilansuje zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące. Nie ma więc racji prokurator podnosząc, że sąd I instancji podczas ustalania wymiaru kary skupił się wyłącznie na okolicznościach przemawiających na korzyść oskarżonej, a niedostatecznie uwzględnił znaczną społeczną szkodliwość czynu,

<p>działanie z premedytacją, w celu osiągnięcia korzyści i jej roli w procederze. W ocenie Sądu Apelacyjnego orzeczona wobec oskarżonej kara nie nosi cech rażącej niewspółmierności w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Tylko zaś taka ocena pozwalałaby na zmianę orzeczenia w tym zakresie. Wymierzona kara jest adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia sprawcy.</p> <p>Ad. b) Zarzut zasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo w punkcie 3.1 w części dotyczącej argumentów odnoszących się do stanowiska pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego.</p>		
<p>Wniosek</p>		
<p>Wniosek o zmianę zaskarżonego orzeczenia i wymierzenie oskarżonej Ż. S. kary 2 lat pozbawienia wolności i kary grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, orzeczenie obowiązku naprawienia szkody w całości poprzez zobowiązanie do wpłacenia na rzecz Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. kwoty 1.114.280,44 złotych.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.</p>		
<p>Wniosek częściowo zasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.</p>		
<p>3.4.</p>	<p>Podniesione w apelacji prokuratora w stosunku do oskarżonej E. G. zarzuty:</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p>

niezasadny

a) obraży prawa materialnego, a to art. 231 § 3 k.k. w zw. z § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k., poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji uniewinnienie oskarżonej;

b) błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wyroku poprzez przeprowadzenie z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów, bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego oceny zgromadzonego w niniejszej sprawie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień oskarżonej E. G. poprzez bezkrytyczne uznanie ich za wiarygodne w całości, jak również nieuwzględnienia okoliczności obciążających oskarżoną, co spowodowało przyjęcie przez Sąd, że oskarżona E. G. swoim zachowaniem nie zrealizowała znamion zarzucanego jej aktem oskarżenia czynu, mimo że z całokształtu okoliczności wynika, że dopuściła się ona popełnienia przestępstwa z art. 231 § 3 k.k. w zw. z § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k.;

c) obraży prawa materialnego, a to art. 231 § 2 k.k. poprzez jego zastosowanie i dokonanie wykładni tegoż przepisu w oparciu o prawidłowo ustalony stan faktyczny, skutkiem czego w uzasadnieniu skarżonego orzeczenia dokonano wykładni prowadzącej do uniewinnienia oskarżonej, w oparciu o błędny przepis prawa materialnego podczas gdy oskarżonej zarzucono popełnienie czynu z art. 231 § 3 w zw. z § 1 w zw. z art. 12 § 1 k.k.

<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>	
<p>Ad. a) Odnosząc się do powyższego zarzutu w pierwszej kolejności należy zaznaczyć, że Sąd Najwyższy odnośnie do tej przyczyny odwoławczej wyraził w wielu orzeczeniach istotne poglądy. Wskazał m.in., że odwołanie się do zarzutu rażącego naruszenia prawa materialnego może mieć miejsce jedynie wówczas, gdy skarżący zarzuca dokonanie błędnej wykładni zastosowanego przepisu, zastosowanie nieodpowiedniego przepisu lub niezastosowanie określonego przepisu w sytuacji, gdy jego zastosowanie jest obowiązkowe, ale pod jednym warunkiem – a mianowicie, że czyni to bez kwestionowania dokonanych przez sąd ustaleń faktycznych. Innymi słowy rzecz ujmując – obraza prawa materialnego może być przyczyną odwoławczą jedynie wtedy, gdy ma ona charakter samoistny (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 04.05.2005 r., II KK 478/04, Legalis). Podkreślić przy tym trzeba, że obraza przepisów prawa materialnego może wystąpić z różnych przyczyn, a w szczególności polegać może na błędnej wykładni danego przepisu, na zastosowaniu nieodpowiedniego przepisu lub zastosowaniu go w nieodpowiedni sposób, bądź też na zastosowaniu przepisu pomimo zakazu określonego rozstrzygnięcia lub niezastosowaniu normy, której stosowanie było obowiązkowe. Natomiast zgodnie z doktryną i utrwalonym orzecnictwem Sądu Najwyższego nie stanowi obrazy prawa materialnego generalnie samo nieskorzystanie przez sąd</p>	

z przysługujących mu możliwości określonego rozstrzygnięcia (wyr. SN z 18.6.2003 r., IV KKN 101/00, Legalis). A zatem, może też polegać na niezastosowaniu przepisu bezwzględnie obowiązującego albo zastosowaniu przepisu pomimo bezwzględnego zakazu. Natomiast zastosowanie albo niezastosowanie przepisu dotyczącego instytucji o charakterze fakultatywnym nie stanowi obrazy przepisów prawa materialnego. Istotnie też należy zgodzić się, że obraza prawa materialnego powinna wynikać z samej treści wyroku (por. postanowieni Sądu Najwyższego z dnia 28.03.2017 r., III KK 498/16, Legalis). Błędem zaś w ustaleniach faktycznych, a nie obrazą prawa materialnego, jest także przyjmowanie za punkt wyjścia nie to co sąd ustalił, lecz to co sąd powinien był ustalić (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 05.01.2017 r., IV KK 430/16, KZS 2017, Nr 4, poz. 15). A zatem, obraza prawa materialnego ma miejsce wtedy, gdy stan faktyczny został w orzeczeniu prawidłowo ustalony, a nie zastosowano do niego właściwego przepisu prawa materialnego, a także w sytuacji niezastosowania określonego przepisu, gdy jego zastosowanie było obowiązkowe.

Tymczasem na gruncie przedmiotowej sprawy zauważyć należy, że skarżący w istocie zakwestionował ustalenia faktycznie, ale też i poczynioną ocenę zebranych dowodów, w szczególności zaś wyjaśnień oskarżonej E. G. uznanych za wiarygodne w całości przez Sąd meriti, atakując jednocześnie niezakwalifikowanie czynu oskarżonej pod normę zawartą w przepisie 231 § 3 k.k.

w zw. z § 1 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. Tym samym, skarżący nie mógł skutecznie postawić zarzutu obrazy prawa materialnego, gdyż jednocześnie kwestionował ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 21.03.2019 r., V KK 108/18, Legalis).

Ad. b) Z jednej strony z treści tego zarzutu wynika, że skarżący podnosi, jakoby Sąd I instancji poczynił błędne ustalenia faktyczne, z drugiej zaś artykułuje obrazę przepisów prawa materialnego. Co więcej z uzasadnienia apelacji wynika również, że apelujący wskazuje również na prawidłowe ustalenia faktyczne jednakowoż nieprawidłową subsumpcję skutkującą uniewinnieniem oskarżonej od zarzucanego jej czynu. A zatem, w sposób oczywisty skarżący popada w ten sposób w sprzeczność. Nadto, zarzut błędu w ustaleniach faktycznych, przyjętych za podstawę orzeczenia sformułowany został przez prokuratora błędnie o tyle, że nie wskazano jakie przepisy procesowe zostały przez Sąd I instancji naruszone, aby błąd tego rodzaju nastąpił. Błąd w ustaleniach faktycznych jest bowiem skutkiem naruszenia przepisów postępowania. Jeśli sąd przeprowadzi postępowanie zachowując wszystkie zasady wynikające z przepisów procesowych, nie powinien poczynić wadliwych ustaleń faktycznych. Jakkolwiek prokurator zarzucił w środку odwoławczym nieprawidłową ocenę materiału dowodowego przez Sąd I instancji, to nie sprecyzował, które konkretnie przepisy postępowania karnego zostały przezeń naruszone. Sądowi

odwoławczemu pozostawił zatem skarżący określenie naruszonych przepisów, co należy ocenić bezsprzecznie negatywnie, skoro apelację wywodził podmiot profesjonalny. Środek odwoławczy powinien być konstruowany przez podmioty kwalifikowane w sposób przejrzysty. Winny one jasno i precyzyjnie wskazywać oraz formułować zarzuty odwoławcze tak, aby organ odwoławczy mógł rozpoznać skargę bez dociekania jaka była rzeczywista wola skarżącego. Analiza środka odwoławczego sporządzonego przez prokuratora pozwoliła na przyjęcie, że kwestionuje on sposób oceny dowodów dokonany przez Sąd I instancji, a zatem naruszenie przy ich ocenie art. 7 k.p.k. i w konsekwencji wywiedzenie nieprawidłowych wniosków co do braku winy oskarżonej E. G.. Nie ma przy tym racji skarżący, że Sąd meriti dokonał błędnej oceny zgromadzonego materiału dowodowego, w szczególności wyjaśnień oskarżonej E. G. i zeznań świadków, które obdarzył w całości wiarą i wyciągnął błędne wnioski uznając, że ich treść nie daje podstaw do przyjęcia winy oskarżonej E. G.. Prokurator oparł się przy tym tylko i wyłącznie na odmiennej ocenie materiału dowodowego, forsując własne zapatrywanie na wymowę dowodów, nie wykazując, jakich uchybień zasad logiki czy sprzeczności dopuścił się Sąd w dokonanej przez siebie ocenie dowodów. W aspekcie powyższego i argumentów szczegółowo przedstawionych w punkcie 3.2, zarzut ten jest chybiony.

Ad. c) Odnosząc się do powyższego zarzutu sprowadzającego się w istocie rzeczy do negowania rozważań zawartych w uzasadnieniu

wyroku Sąd Okręgowego w zakresie wyjaśnienia podstawy prawnej i powodów, które legły u podstaw uniewinnienia oskarżonej E. G., stwierdzić należy, iż jest on chybiony. Nie powielając argumentów przedstawionych w Ad. a) w zakresie dotyczącym obrazy prawa materialnego zważyć bowiem o ile rzeczywiście na karcie 21 uzasadnienia wyroku tegoż Sądu omyłkowo przywołano niewłaściwą jednostkę redakcyjną przepisu art. 231 k.k. (a mianowicie § 2, zamiast § 3 w zw. z § 1), niemniej jednak nie deprecjonuje to wykładni przepisów zastosowanych na kanwie tej sprawy zaprezentowanej w pisemnych motywach wyroku znajdujących się na kartach 20-21, w której to Sąd meriti prawidłowo opisał na czym polega możliwość przyjęcia odpowiedzialności za popełnienie nieumyślnego czynu stypizowanego w art. 231 § 3 k.k. w zw. z art. 231 § 1 k.k. A zatem pozostaje w błędzie skarżący, jakoby doszło do zastosowania normy wyrażonej w art. 231 § 2 k.k. i jego błędnej wykładni. Powyższe potwierdza zresztą lapidarne odniesienie się do tego zarzutu w uzasadnieniu apelacji, co umacnia pogląd o braku rzeczywistych argumentów na poparcie takiego stanowiska. Nie sposób nie odnieść wrażenia że prezentując ten zarzut skarżący bezskutecznie zmierzał do wykazania, że powyższe uchybienie pisemnych motywów wyroku w zasadzie powoduje, że orzeczenie tego Sądu nie poddaje się kontroli instancyjnej. Jakkolwiek jednak sporządzone przez Sąd I instancji uzasadnienie pisemne wyroku w rozpoznawanej sprawie nie jest idealne, niemniej nie dyskwalifikuje zapadłego wyroku. Obejmuje ono odniesienie się w sposób skondensowany, lecz

klarowny do ustaleń faktycznych Sądu I instancji poczynionych na podstawie zebranych dowodów. Zauważyć należy, że złożoność, wieloaspektowość sprawy może powodować, że uzasadnienie nie zawsze zadowoli wszystkie strony postępowania. Nieidealne, bądź nieodpowiadające stronom uzasadnienie nie może jednak prowadzić do automatycznego wniosku, że wyrok jest wadliwy. W postępowaniu odwoławczym przedmiotem kontroli jest bowiem zapadły wyrok będący rezultatem analizy przeprowadzonych dowodów, w tym przekonania Sądu, co do ich wiarygodności przy budowaniu podstawy dowodowej, a nie sposób przedstawienia tych czynności w pisemnym uzasadnieniu wyroku. Wskazać należy, że zmienione od 1 lipca 2015 roku przepisy procedury karnej przewidują obowiązek sporządzania zwięzłego uzasadnienia. Jest to czynność procesowa Sądu o charakterze sprawozdawczym, a nie rozstrzygającym. Ustawodawca obecnie nie wymaga szczegółowego, drobiazgowego omówienia podstawy faktycznej i prawnej wyroku, ale też innych rozstrzygnięć zawartych w wyroku. Wystarczające jest zwięzłe odniesienie się do tych kwestii. Przepisy § 1 i 2 wskazują łącznie na elementy treściowe, które powinno zawierać uzasadnienie, zawierające następujące składniki: przedstawienie ustalonego stanu faktycznego, wskazanie dowodów, na podstawie których powyższy stan faktyczny został ustalony, omówienie znaczenia i mocy dowodowej poszczególnych dowodów, w tym też tego, dlaczego pewne fakty w świetle przeprowadzonych dowodów Sąd uznał za nieudowodnione, omówienie subsumcji ustalonego

stanu faktycznego pod określony przepis prawa karnego materialnego bądź niepodlegania takiej subsumcji, przytoczenie okoliczności, które Sąd miał na względzie przy podejmowaniu pozostałych rozstrzygnięć zawartych w wyroku. W sprawie niniejszej stwierdzić należy, że uzasadnienie Sądu Okręgowego pozwala na kontrolę odwoławczą, w szczególności gdy uwzględni się sytuację, że przedmiotem kontroli odwoławczej nie jest samo uzasadnienie, ale wyrok. Nawet sporządzenie uzasadnienia w sposób odbiegający od wymagań przepisu art. 424 k.p.k. – co nie miało miejsca w przedmiotowej sprawie – nie dyskredytuje wyroku. Uzasadnienie sporządzone w nieprawidłowy sposób, z uwagi na to, że ma miejsce po wydaniu wyroku, nie może mieć bowiem wpływu na treść orzeczenia.

Podkreślić należy, że kontroli odwoławczej podlega wyrok wydany w przedmiotowej sprawie, nie zaś to, czy uzasadnienie zostało sporządzone w sposób zadowalający strony postępowania. A kontrola wyroku, ta dokonywana przez strony postępowania, czy też przez Sąd odwoławczy odbywa się przede wszystkim w oparciu o dowody zgromadzone w aktach sprawy. Uzasadnienie jako część sprawozdawcza, nie rozstrzygająca, jest jedynie elementem pomocniczym. Stąd też i ten zarzut okazał się chybiony.

Wniosek

Wniosek o uchylenie zaskarżonego orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi pierwszej instancji.

zasadny
częściowo zasadny
niezasadny

Zwiężle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.		
3.4.	<p>Podniesione w apelacji obrońcy oskarżonej Ż. S. zarzuty:</p> <p>I. obrazy przepisów postępowania mającej wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 4 k.p.k., art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k., polegającej na przekroczeniu przez Sąd I instancji zasady swobodnej oceny dowodów, naruszenie zasad obiektywizmu, co skutkowało nieuwzględnieniem na korzyść oskarżonej przez Sąd przy wyrokowaniu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy sądowej, mających wpływ na wymiar kary – jako przesłanki oceny stopnia społecznej szkodliwości czynu – art. 115 § 2 k.k. oraz jako przesłanki konstruujące dyrektywy wymiaru kary z art. 53 § 1 i 2 k.k., to jest nieuwzględnienie na korzyść oskarżonej:</p> <p>1) motywu działania wynikającego z jej szczególnie trudnej sytuacji finansowo – bytowej oraz ściśle związanej z nią trudnej sytuacji rodzinnej – śmierci matki, konieczności opiekowania się ciężko chorym ojcem, wymagającym kosztownej rehabilitacji ,</p> <p>2) jej właściwości i warunków osobistych – w szczególności stanu zdrowia psychicznego oskarżonej,</p> <p>3) sposobu życia przed popełnieniem przestępstwa oraz niedostatecznym uwzględnieniem na korzyść oskarżonej tego, iż wyraziła skruchę w związku z</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>

	<p>popelnionym przestępstwem oraz wolę naprawienia szkody;</p> <p>II. rażącej niewspółmierności wymierzonej oskarżonej kary roku pozbawienia wolności jako kary niesprawiedliwej, zbyt drastycznej dla oskarżonej przynoszącej jej nadmierną dolegliwość wobec zaistnienia różnicy pomiędzy karą wymierzoną przez Sąd I instancji, a karą pozbawienia wolności z warunkowym jej zawieszeniem na okres próby, której wymierzenie wobec oskarżonej Ż. S. byłoby prawidłowe w świetle dyrektyw art. 53 § 1 i 2 k.k., w szczególności odpowiednie do stopnia winy, społecznej szkodliwości czynu, zgodne z celami zapobiegawczymi, wychowawczymi, uwzględniające motywację, sposób zachowania się sprawcy, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa.</p>	
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>		
<p>Ad. I. Apelacja obrońcy oskarżonej Ż. S. jest bezzasadna, a zarzuty w niej zawarte nie mogły podważyć prawidłowości rozstrzygnięcia Sądu Okręgowego w zakresie wymierzonej oskarżonej izolacyjnej kary pozbawienia wolności. Wbrew bowiem zarzutom sformułowanym w apelacji obrońcy Sąd orzekający w niniejszej sprawie nie naruszył wskazanych w nich przepisów postępowania karnego. Przede wszystkim, podkreślić należy, iż w przypadku postawieniu wyrokowi zarzutów opartych o art. 438 pkt 2 k.p.k., powinnością skarżącego winno być nie tylko wykazanie, że doszło do obrazy przepisów postępowania. Konieczne</p>		

jest również wykazanie, że zarzucana obraza przepisów postępowania mogła mieć wpływ na treść orzeczenia. Taki obowiązek wynika wprost z zacytowanego przepisu art. 438 k.p.k. Samo wszak uchybienie przepisom postępowania, jeżeli nie miało wpływu na treść wyroku nie skutkuje uznaniem orzeczenia jako wadliwego. Poza powyższym przy stawianiu zarzutów opartych na obrazie art. 7 k.p.k. sprowadzających się do dokonania oceny wiarygodności materiału dowodowego w oparciu o wszechstronną, zgodną z zasadami logicznego rozumowania, wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego analizę nie można ograniczać jedynie do zaprezentowania własnego, arbitralnego stanowiska. W przypadku, gdy skarżący stawiając zarzut naruszenia tego przepisu zmierza do podważenia zasadności rozstrzygnięcia Sądu poprzez wykazywanie dowolnej oceny dowodów nie może ograniczyć się do prostego jej zanegowania i stwierdzenia, że za wiarygodne winny być uznane jedynie wybrane dowody, patrz korzystne dla oskarżonej. Taki sposób kwestionowania trafności skarżonego orzeczenia w kontekście przeprowadzonej oceny nie może być uznany za skuteczny. Obowiązkiem skarżącego jest wykazanie, jakich konkretnych uchybień dopuścił się Sąd meriti, w tym zasad wiedzy, logicznego rozumowania oraz doświadczenia życiowego. Nie może być uznane za skuteczne i wystarczające samo przeciwstawienie dowodom, na których oparł się Sąd orzekający, li tylko dowodów przeciwnych. Konieczne jest wykazanie przez skarżącego, że te prezentowane dowody przeciwne, ocenione

swobodnie, nie jednostronnie, czy też dowolnie, w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego winny uzyskać walor wiarygodności. Natomiast dowody, na których oparł się Sąd i poczynił na ich podstawie ustalenia, w świetle zasad określonych w art. 7 k.p.k., są tego waloru pozbawione. Natomiast wskazanie naruszenia przepisu art. 410 k.p.k. wymaga wykazania, że przy wyrokowaniu Sąd opierał się na materiale nieujawnionym na rozprawie głównej, bądź oparł się na części materiału ujawnionego. Dokonanie wadliwej oceny dowodów nie stanowi natomiast uchybienia dyspozycji art. 410 k.p.k. Treść sformułowanych w apelacji zarzutów i ich uzasadnienie wskazuje natomiast, że w istocie apelujący zarzucił nieprawidłową, jego zdaniem, ocenę materiału dowodowego. Wymóg orzekania na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku przewodu nie oznacza bynajmniej, że na Sądzie orzekającym ciąży bezwzględny obowiązek przywoływania i wypowiedzania się odnośnie wszystkich bez wyjątku dowodów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 19 stycznia 2012 r., sygn. akt VKK 428/11, Legalis). Istotą art. 410 k.p.k. jest to, że Sąd ferując wyrok nie może opierać się na tym, co nie zostało ujawnione na rozprawie, jak również i to, że wyroku nie można wydawać na części materiału dowodowego, a musi on być wynikiem analizy całokształtu ujawnionych okoliczności, a więc i tych, które je podważają. Wiązanie art. 7 k.p.k. i art. 410 k.p.k. jest zasadne tylko wówczas, gdy wykazane zostanie, że uchybienie poprawnej oceny dowodów było spowodowane pominięciem istotnej okoliczności zdarzenia, bądź nieujawnienia

jej na rozprawie w sposób niezgodny z procedurą gromadzenia i przeprowadzania dowodów. W przypadku, gdy Sąd prawidłowo ujawnił na rozprawie dowody, które pozwoliły na wydanie rozstrzygnięcia w sprawie i poddał je ocenie to zarzut naruszenia art. 410 k.p.k. jest bezpodstawny. Ponadto, przepis mówiący o celach procesu stanowiący jego generalną zasadę, a mianowicie zasada obiektywizmu wyrażona w art. 4 k.p.k., nie może stanowić, skutecznej podstawy odwołania, w sytuacji gdy treść art. 438 pkt 2 k.p.k. wymaga wykazania wpływu obrazy przepisów postępowania na treść orzeczenia. Oznacza to, że ustawodawca zakłada, że zarzut oparty na tej podstawie musi być ściśle określony, sprecyzowany, odnoszący się do naruszenia konkretnego przepisu procedury gromadzenia, przeprowadzania i oceny dowodów, procedury dokumentowania czynności organów procesowych, przestrzegania praw stron, a wreszcie poprawności orzeczenia i jego uzasadnienia (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 21 marca 2014 r., sygn. akt II AKa 59/14, Legalis). Aby zasadnie, tym samym skutecznie podnieść zarzut obrazy przepisu art. 4 k.p.k. nie wystarczy ogólne stwierdzenie o jego naruszeniu, które oparte jest na wyłącznie subiektywnym odczuciu strony, która wynika niejednokrotnie z odmiennej oceny materiału dowodowego skupiającej się tylko na korzystnych dowodach. O braku obiektywizmu Sądu można natomiast mówić wtedy, gdy zostały naruszone określone przepisy zawierające normy nakazujące lub zakazujące działań na niekorzyść określonej strony postępowania lub gdy w sposób wyraźny i

udokumentowany Sąd faworyzuje jedną ze stron. Brak precyzyjnego odwołania się do sytuacji procesowej, w której doszło do przekroczenia tych przepisów czyni zarzut oparty na tychże przepisach jako bezzasadny. W aspekcie powyższego, zarzuty naruszenia przepisów są bezskuteczne, bowiem podstawą środka odwoławczego nie mogą być przepisy stanowiące ogólne zasady procesu karnego, a jedynie zarzuty naruszenia przepisów szczegółowych będących realizacją celów postępowania wytyczonych właśnie przez art. 4 k.p.k.

Zestawiając powyższe z analizą przedmiotowej sprawy, zdaniem Sądu Apelacyjnego Sąd I instancji stosownie do wymogu określonego w art. 410 k.p.k., ujawnił w toku rozprawy głównej całość materiału dowodowego i w sposób przekonywujący, zgodny z zasadami doświadczenia życiowego i zasadami logiki ocenił zebrane dowody, czemu dał wyraz w pisemnych motywach wyroku. Przy czym, jakkolwiek tenże Sąd w sposób nazbyt ogólnikowy odniósł się do dyrektyw wymiaru kary, niemniej jednak nie można – uwzględniając rzeczywiste okoliczności wpływające na wymiar kary występujące na gruncie analizowanej sprawy – jakoby orzeczona kara była karą zbyt surową i niesprawiedliwą.

Ad. II. Odnosząc się natomiast do zarzutu rażącej niewspółmierności kary pamiętać trzeba, że z racji na ocenny charakter zasad wymiaru kary, niewspółmierność kary, środka karnego czy nawiązki musi być natury zasadniczej, tzn. w stopniu niedającym się zaakceptować. W orzecznictwie podkreśla się ugruntowany pogląd,

iż „rażąca niewspółmierność kary występuje wtedy, gdy kara orzeczona nie uwzględnia w należyty sposób stopnia społecznej szkodliwości przypisywanego czynu oraz nie realizuje wystarczająco celu kary, ze szczególnym uwzględnieniem celów zapobiegawczych i wychowawczych. Pojęcie niewspółmierności rażącej oznacza znaczną, wyraźną i oczywistą, a więc niedającą się zaakceptować dysproporcję między karą wymierzoną a karą sprawiedliwą, czyli zasłużoną.” (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30.05.2017 r., sygn. II KK 156/17, opubl. Legalis nr 1604497). Zarzut rażącej niewspółmierności kary, środka karnego czy też nawiązki, jako zarzut z kategorii ocen można trafnie podnosić, gdy wymierzona kara lub środek nie uwzględnia w sposób właściwy zarówno okoliczności popełnienia przypisanego czynu, jak i osobowości sprawcy – innymi słowy, gdy jest w odczuciu społecznym karą niesprawiedliwą (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11.04.1985 r., V KRN 178/85, Lex 20053). Jak wskazuje się w orzecznictwie, zarzut niewspółmierności nie wymaga wskazania nowych, nieustalonych przez sąd okoliczności, polegać bowiem może na wykazaniu, że okoliczności prawidłowo ustalone mają takie znaczenie i ciężar gatunkowy, których orzeczona kara bądź nie uwzględnia w ogóle, bądź uwzględnia je w stopniu niedostatecznym (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 23.10.1974 r., V KRN 78/74, Lex 18899). Podkreślić również należy, iż orzekanie o karze ma charakter indywidualny i jest procesem do pewnego stopnia subiektywnym, obejmującym dokonanie wyboru oraz zastosowanie odpowiedniej represji karnej właściwej dla

konkretnej sytuacji i konkretnego sprawy. Z tych powodów zasady i dyrektywy orzekania w przedmiocie kary zawarte w art. 53 k.k. pozostawiają organowi orzekającemu pewien zakres swobody w procesie jej wymierzania.

Sąd Apelacyjny nie znalazł podstaw do kwestionowania reakcji prawo – karnej zastosowanej wobec oskarżonej Ż. S.. Przy czym, jakkolwiek Sąd Okręgowy w sposób nazbyt lakoniczny ocenił stopień winy oskarżonej, stopień społecznej szkodliwości popełnionego przezeń czynu oraz pozostałe dyrektywy wymiaru kary, określone w art. 53 k.k. niemniej jednak uznać należy, że ostatecznie orzeczona oskarżonej kara uwzględnia wszystkie powyższe aspekty. Tym samym, nie ma racji skarżący, wskazując, że Sąd Okręgowy wymierzył oskarżonej karę niewspółmiernie surową, gdyż – jak artykułował obrońca oskarżonej - przy wymiarze nie uwzględniono na korzyść oskarżonej motywu jej działania wynikającego z jej szczególnie trudnej sytuacji finansowo – bytowej oraz ściśle związanej z nią trudnej sytuacji rodzinnej – śmierci matki, konieczności opiekowania się ciężko chorym ojcem, wymagającym kosztownej rehabilitacji, oraz jej właściwości i warunków osobistych – w szczególności stanu zdrowia psychicznego oskarżonej, a także niedostatecznie uwzględniono – tak twierdził skarżący – sposobu jej życia przed popełnieniem przestępstwa oraz wyrażenie skruchy w związku z popełnionym przestępstwem oraz wolę naprawienia szkody. Bowiem jakkolwiek uzasadniając wymiar orzeczonej kary jednostkowej (w zaskarżonej części) Sąd meriti

bardzo ogólnie wyartykułował, że uwzględnił ustawowe dyrektywy określone w art. 53 k.k., w tym odwołał się z jednej strony do stopnia zawinienia, stopnia społecznej szkodliwości, ujemnych następstw przestępstwa, a z drugiej właściwości i warunków osobistych oskarżonej, oraz sposób jej życia przed popełnieniem przestępstwa, jak i jej zachowania po popełnieniu (poprzestając co do tych ostatnich okoliczności na tym jedynie stwierdzeniu), lecz w efekcie nie doszło do wymierzenia kary nadmiernie surowej i niesprawiedliwej.

Zważyć należy, iż oskarżona Ż. S. przyznała się do winy (konsekwentnie przyznawała się do niej w trakcie całego postępowania), opisała sposób swego działania i rolę w tym oskarżonej E. G., mechanizm popełnionego przestępstwa, prezentując tym samym faktyczną chęć pomocy w wyjaśnieniu tej sprawy, a nadto, wyraziła skruchę oraz wolę naprawienia szkody i podała motywacje swego działania. Nie tylko z depozycji oskarżonej, ale obszernego materiału dowodowego, w tym z zeznań pracowników Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, wynika, że oskarżona była niezwykle cenionym pracownikiem, specjalistą w zakresie rozliczania kont płatników ZUS, „stawianym za wzór” innym pracownikom tej instytucji. Tym niemniej nie można tracić z pola widzenia, że oskarżona w przeszłości była osobą karaną również za przestępstwo przeciwko mieniu (o czym jej pracodawcy nie mieli świadomości), co rysuje - naznaczony konfliktem z prawem - obraz sposobu życia oskarżonej przed popełnieniem przestępstwa, natomiast brak informacji, aby

oskarżona dalej wchodziła w konflikt z prawem, pomimo upływu kilku lat od zdarzeń będących przedmiotem niniejszego postępowania. Uwzględnić także należało deklarowany krytyczny stosunek oskarżonej do popełnionego przestępstwa, który jednak w aspekcie dopuszczenia się go z premedytacją w stosunku do mienia wielkiej wartości (ponad miliona złotych) i przy wykorzystaniu zaufania współpracowników i osób przełożonych nie można nadmiernie przeceniać. Reasumując, w warunkach niniejszej sprawy i w odniesieniu do wniosku skarżącego obrońcy zaskarżona kara nie stanowi kary rażąco niewspółmiernie surowej, albowiem wymierzona oskarżonej kara pozbawienia wolności jest adekwatna zarówno do stopnia winy, jak i znacznego stopnia szkodliwości społecznej przypisanego oskarżonej czynu zabronionego. Spełnia swoją funkcję zarówno w zakresie prewencji szczególnej, jak i ogólnej – zgodna jest bowiem ze społecznym poczuciem sprawiedliwości, co ma niebagatelne znaczenie w szczególności w aspekcie wyrządzonej szkody pokrzywdzonemu będącemu przecież instytucją o charakterze publicznym, co godziło również w kształtowany w opinii publicznej wizerunek ZUS. Nie sposób zatem uznać, że wymierzona kara jest rażąco, nadmiernie surowa.

Wniosek

Wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonej Ż. S. poprzez wymierzenie jej kary roku pozbawienia wolności z

- # zasadny
- # częściowo zasadny
- # niezasadny

warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 3 lat.	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
Wniosek niezasadny z przyczyn wskazanych szczegółowo powyżej.	

4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU	
4.1.	-----
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności	
-----	-----
5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO	
1.7. <u>Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</u>	
5.1.1.	Przedmiot utrzymania w mocy
Utrzymanie w mocy wyroku w zakresie nie podlegającym modyfikacji orzeczeniem sądu odwoławczego opisanej w punkcie 5.2.1.	
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy	
<p>Pravidłowość rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie ustalenia sprawstwa oskarżonej Ż. S., kwestii jej winy i kwalifikacji prawnej przypisanego jej czynu oraz w zakresie braku możliwości ustalenia sprawstwa i winy oskarżonej E. G..</p> <p>Brak stwierdzenia uchybień wskazanych w środkach odwoławczych w tym zakresie, a także uznania zasadności podniesionych zarzutów oraz uwzględnienia sformułowanych wniosków. Zarzuty zawarte w</p>	

złożonych apelacjach oraz zaprezentowane twierdzenia w tej części, stanowią polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu I instancji. Skarżący prezentują w apelacjach własny, subiektywny punkt widzenia odnośnie meritum sprawy bez uwzględnienia rzeczywistej treści dowodów i wymowy całokształtu ujawnionych w sprawie okoliczności. Trafność rozstrzygnięcia w zakresie orzeczonej wobec oskarżonej Ż. S. kary, której nie można uznać za rażąco niewspółmiernie surowej, jak jednocześnie nadmiernie łagodnej w rozumieniu art. 438 pkt 4 k.p.k. Tylko zaś taka ocena pozwalałaby na zmianę orzeczenia w tym zakresie. Wymierzona kara jest karą współmierną do stopnia społecznej szkodliwości czynu oraz stopnia zawinienia, uwzględnia także właściwości i warunki osobiste oskarżonej. Orzeczonej karze w sposób prawidłowy uwzględnia i realizuje stawiane przed nią cele wychowawcze i zapobiegawcze, o jakich mowa w art. 53 § 1 i 2 k.k.

Brak także podstaw do uchylenia zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji w odniesieniu do oskarżonej E. G.. Z tych powodów Sąd Apelacyjny, nie dopatrując się również uchybień podlegających uwzględnieniu z urzędu, określonych w art. 439 k.p.k. i art. 440 k.p.k., zaskarżony wyrok wobec tych oskarżonych w utzymał w mocy w zakresie nie podlegającym modyfikacji opisanej w punkcie 5.2.1.

1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji

5.2.1.

Przedmiot i zakres zmiany

I. zmieniono wyrok w zaskarżonej części w stosunku do oskarżonej Ż. S. w ten sposób, że:

1. uzupełniono opis czynu zarzucanego oskarżonej, a przypisanego w punkcie 1 i po słowach „niekorzystnego rozporządzenia” przyjęto wyrażenie „mieniem”, zaś określenie „wielkiej” zastąpiono wyrażeniem „znaczej wartości”
2. podwyższono orzeczonej w punkcie 1 obowiązek częściowego naprawienia szkody do kwoty 1.114.280,44
3. na podstawie art. 41 § 1 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonej środek karny w

postaci zakazu zajmowania stanowisk związanych z odpowiedzialnością materialną na okres 3 lat	
Zwięźle o powodach zmiany	
<p>Powyższe zmiany wynikały z częściowego uwzględnienia zarzutów i wniosków apelacji skarżących, o czym szerzej w części 3 uzasadnienia. W kwestii zaś uzupełnienia opisu czynu zarzucanego oskarżonej Ż. S., a następnie przypisanego w zaskarżonym wyroku, to z uwagi na kierunek środków odwoławczych, granice zaskarżenia i zarzuty odwoławcze możliwe było skorygowanie opisu czynu w opisanym powyżej zakresie. Bowiem podzielić należy stanowisko, że zawarty w wyroku skazującym opis czynu, o którym mowa w art. 413 § 2 pkt 1 k.p.k., musi być tak skonstruowany, aby znalazły się w nim elementy odzwierciedlające realizację przez oskarżoną wszystkich ustawowych znamion przypisanego jej czynu. Nie ulega też wątpliwości, że najłatwiej to osiągnąć korzystając ze sformułowań ustawowych (kodeksowych). Nie jest to jednak obowiązek bezwzględny, bowiem opis czynu może być dokonany w języku ogólnym, a niekoniecznie w języku ściśle prawniczym; istotne jest tylko, aby odpowiadał pełnemu zespołowi znamion przewidzianych w przepisie określającym dany typ czynu zabronionego. Polski proces karny nie jest procesem formułkowym, w którym wymagane jest posługiwanie się określonymi formułami prawnymi, lecz procesem, w którym przepisy określają jedynie sposób postępowania organów procesowych, w tym przy redagowaniu opisu czynu zarzucanego i przypisanego (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 05.05.2021 r., V KK 91/21, Legalis). W niniejszej sprawie w opisie czynu brak było sformułowania wiernie przytaczającego określone znamię danego czynu, jednak analiza tego opisu prowadzi do wniosku, że chociaż wprost nie wyrażone, wspomniane znamię w opisie jest zawarte. Tym samym, dopuszczalne było zwerbalizowane przedstawienie zachowania oskarżonego, które w sposób niepozostawiający wątpliwości odpowiada treści poszczególnych znamion przypisanego mu przestępstwa, albo w drodze nieodpartego logicznego wnioskowania świadczy o wyczerpaniu konkretnego elementu składającego się na ustawowy obraz określonego czynu zabronionego. A zatem, zmiana wyroku Sądu I instancji polegała nie na uzupełnieniu opisu czynu przypisanego oskarżonej Ż. S., ale na pożądanym uściśleniu opisu czynu, przez co lepiej oddaje on poczynione w sprawie ustalenia</p>	

faktyczne, albowiem do wyroku Sądu Okręgowego wkradła się nieścisłość, świadcząca o pewnej niedokładności tego Sądu, jednak niewpływająca na merytoryczną poprawność wyroku, w szczególności nie skutkująca obrazą prawa materialnego, której rzeczywiste zaistnienie nakazywałoby, w istniejących realiach procesowych, uniewinnić oskarżoną w instancji odwoławczej.

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>		
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>		
5.3.1.1.1.	-----	# art. 439 k.p.k.-----
Zwiąże o powodach uchylenia		

5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia		

5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia		

5.3.1.4.1.	-----	# art. 454 § 1 k.p.k.---
Zwiąże o powodach uchylenia		

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania	

1.10. <u>Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</u>	
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
-----	-----
6. Koszty Procesu	

Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności
IV	Biorąc pod uwagę sytuację osobistą i możliwości zarobkowe oskarżonej Ż. S., jak również to, że spoczywa na niej obowiązek częściowego naprawienia szkody na rzecz pokrzywdzonego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w W. w kwocie 1.114.280,44 złotych, oraz uiszczenia należności sądowych poniesionych przed Sądem pierwszej instancji w łącznej kwocie 1265,61 złotych, Sąd Apelacyjny na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. i art. 17 ust. 1 i 2 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn.: Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), zwolnił ją od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze. Zważywszy również na powyższe oraz w związku z nieuwzględnieniem skargi apelacyjnej Prokuratora wydatkami poniesionymi w postępowaniu odwoławczym obciążono Skarb Państwa.

7. PODPIS
SSA Katarzyna Capałowska
SSA Anna Zdziarska SSO (del.) Anna Gąsior–Majchrowska

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	Obrońca oskarżonej Ż. S.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 marca 2021 roku w sprawie XII K 19/20		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		

#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana

1.3. <u>Granice zaskarżenia</u>	
--	--

Kolejny numer załącznika	2		
Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela posiłkowego Zakładu Ubezpieczeń Społecznych w W.		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 marca 2021 roku w sprawie XII K 19/20		
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa		

	materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
<u>1.4. Wnioski</u>		
#	uchylenie	# zmiana

<u>1.3. Granice zaskarżenia</u>	
Kolejny numer załącznika	3

Podmiot wnoszący apelację	Prokurator	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	Wyrok Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 25 marca 2021 roku w sprawie XII K 19/20	
<u>1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</u>		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
<u>1.3.2. Podniesione zarzuty</u>		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana